

ר' עובדיה מברטנורא

ט אונקליות. מסמרים
שראשיהן כפופים למעלה:
ובעמודים. שהיו קבועין בבית
המטבחים בעזרה עמודים
קטנים נקראים ננסים: חלקים.
מפוצלות קליפתן: שחל להיות
בשבת. ואין יכול לטלטל
המקלות: ידו על כתף חברו.
ותולה אותו בגידי ארכובותיו
בזרועו. ואין הלכה כר"א.
שמותר לטלטל אותן המקלות
דאין שבות במקדש:
י אימוריו. החלבים הקרבים
ע"ג המזבח: במגיס. בקערה.
תרגום קערותיו מגיסוהי: ישבה
לה בהר הבית. בשבת קאמר,
שאין יכולין להוליך פסחיהן:
בחיל. בין הסורג לחומת העזרה
של נשים בתחלת עליית הבית:
חשיכה יצאו וצלו את
פסחיהן. שאין צליית הפסח
דוחה את השבת:

משנה ט

פיצד היו תולין ומפשיטין את עורן של קרבנות
הפסח? אנקליות - וויים של פרזל היו קבועים
בפתלים שבעזרה ובעמודים שבבית המטבחים
שבהן תולין את הפסח ברגליו האחוריות
ומפשיטין. וכל מי שאין לו מקום לתלות
ולהפשיט - שכל האונקליות היו תפוסים, מקלות
דקיים חלקים היו שם בעזרה, ומניח את המקל
על כתפו ועל כתף חברו, ותולה ומפשיט את
העור.

רבי אליעזר אומר: ארבעה עשר בניסן שחל
להיות בשבת אין משתמשים במקלות, לפי
שאסורים בטלטול, ולכן מניח ידו על כתף חברו,
ויד חברו על כתפו, ותולה הפסח על זרעותיהם
ומפשיט אך חכמים חולקים על רבי אליעזר
וסוברים שאף בשבת משתמשים במקלות, שאין
שבות במקדש. ורבי אליעזר סובר שכאן זו שבות
שלא לצורך, כיוון שאפשר להסתדר בלי המקלות,
ושבות שלא לצורך לא התירו:

משנה י

קרעו - את קרבן הפסח והוציא אמוריו - החלב ושאר החלקים הקרבים על
המזבח, נתנו במגיס - קערה גדולה והקטירן הכהן על גבי המזבח⁷⁶.
בערב פסח שחל להיות בשבת, שלא היו יכולים להוליך את פסחיהם לבתיהם
ולצלוחם מבעוד יום, לאחר שנשלמה שחיטת פסחיהם, יצתה פת ראשונה
וישבה לה בהר הבית, כת שניה בחיל - בין המחיצה הקרויה "סורג" ובין
החומה של עזרת נשים, והשלישית במקומה עומדת - בעזרה, ומחכים הכל
עד זמן חשיכה היינו צאת שבת, ואז יצאו כולם לבתיהם שבירושלים וצלו את
פסחיהן:

76. בגמרא (סה, ב) למדין שהמקטיר הוא כהן אחר ולא אותו כהן (או זה, שכן הפשט וניתוח כשרים גם בזר) שטיפל בקרבן הפסח, לכן יש לתקן ולומר: "להקטירן על גבי המזבח".